

og Selvſtændighed". Det er for Lidt forlangt af Kongen, at han kun ſkal forſvare det egentlige Danmarks Selvſtændighed. Det, der kan forlanges af Kongen, er, at han ſkal lade os beholde vor Frihed, men forſvare Rigets Selvſtændighed, Kronens Selvſtændighed, og derfor foreſlaaer jeg, at man ſætter „Kronens“ ind foran „Selvſtændighed“, ellers vilde man af Adreſſen kunne ulede, at vi ere tilfredſe med at ſaae Kongeriget til Kongeaalen, naar vi indenfor denne Grændſe have Selvſtændighed. „Kronen“ ſkal man vel lægge Mærke til, betyder for os noget meget Vigtigt; thi det er gennem Kronen, at vi ligeoverfor alle andre Magter gjøre Krav paa hele Monarkiet, men navnlig paa Slesvig. Det er Kronens Ret, vi forſægte. Det er Myndigheden i Staten, ſom under ſaa-danne Omſtændigheder ſkal fremhæves, det er Erkjendte af, at medens vi haandhæve Friheden, vi da tillige vide, at den kun kan haandhæves, naar Myndigheden anerkjendes. Det er, ſaa forekommer det mig, for en væſentlig Deel det, man ſavner i Adreſſen. Ligſom den forrige Adreſſe, ſaaledes forekommer mig ogſaa denne at have noget ſelvbehageligt Udtryk, ſom mere ſmigre En ſelv end give en Anerkjendte til det, ſom for Diebliffet er vor egentlige Frelſe. Det er en Anerkjendte af Staten og Statsmyndigheden, eller rettere Staten i Statsmyndigheden, der ſavnes. Der er en vis Selvtilbede i denne Adreſſe, iſtedetfor at en Adreſſe til Kongen ſkal være, jeg vil ikke ſige en Tilbede af Kongen, men dog en Udtaleſe af en Selvopoffe, af en Hengivele til Kongen, og ikke en Tilbede af ſig ſelv og kun tilfældigviis af Kongen. Man ſkal huſſe paa, at i Sager af denne Natur er det ikke Kongens Perſon, vi ſtulle ſee hen til; Kongens Perſon er det paa den nærværende Tid vanſkelig paa nogen Maade at bringe med i Spillet, men det er Statens Symbol, Statsmagtens Symbol, Begrænsningens Symbol gennem Statsmagten, vi ſtulle hævde, ære og bringe i Forgrunden. — Jeg kommer endelig til det ſjette Stykke (Afbrydele af N. Hage). Jeg veed ikke, om det ærede Medlem havde Noget at ſige? (N. Hage: Nei!); det pleier heller ikke at have Meget at betyde! — Der ſluttes i ſjette Stykke med, at Folket er berebwilligt „til at bringe

ethvert Offer for Danmarks Ret og Ære"; det er meget ſmukt, men det er ikke klart; her er det bedſt, at vi kalde paa den menige Soldat; det, han vil, det er Rigets Beſtaaen og Beſiddelſen af den Provinds, ſom han med Æret er dreven ud fra; det vil han, og vi vilde det med ham. Saae vi Riget til at beſtaaen, ſaae vi have vi Retten, og ſaae vi have vi Æren; vi kunne beholde Retten og Æren, om man vil, uden at Riget beſtaaer, men det er et temmeligt tungt Haab at ſtulle op ſom det, vi ſigte efter; lader os vinde vor Ære og Ret gennem Rigets Beſtaaen!

Det er diſſe Punkter, ſom jeg foreſlaaer bragt ind i Adreſſen, og jeg ender her, ſom jeg gjorde forrige Gang, med at ſige, at det vilde være mig meget ukjært ikke at kunne ſlutte mig til Adreſſen; men derſom den ikke bliver rettet, kan jeg det ikke, fordi jeg ikke i denne Adreſſe kan ſee det, ſom jeg troer bør ligge i en Adreſſe til Kongen, nemlig, en Hengivele til Ham, en Opoffe af ſit eget hjære Veg for Statens Skyld og for at haandhæve Kronens Myndighed i Kongens Perſon.

N. Jenſen: Jeg ſkal tillade mig med Henſyn til det Vædringsforſlag, jeg har tilladt mig at ſtulle til Adreſſeforſlagets 1ſte Stykke, at bemærke, at da den ſidſte ærede Tale har ſtillet et Forſlag, der ikke alene i det Væſentlige indeholder, hvad jeg har foreſlaaet, men tillige en Tilføining, paa hvis Vedtagelſe jeg ſætter ſærdeles ſtor Priis, ſaa tager jeg mit Forſlag tilbage.

Formanden: Forſlaget til Adreſſeforſlagets 1ſte Stykke af Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 4de Valgkreds er taget tilbage; jeg ſkal ſpørge, om Nogen vil optage det (Opſhold). Det er ſaaledes bortfaldet.

N. Jenſen: Med Henſyn til det andet Forſlag, jeg har tilladt mig at ſtulle, da gaaer det, ſom det ærede Thing vil ſee, ud paa at forandre Ordet „hvor“ i Adreſſens 4de Stykke til „da“. Det Ord, der ſtaaer, ſtemmer ikke ganſke med de Udtryk, der findes i det foregaaende Stykke af Adreſſen, hvor det ſiges, at man vil „udtale ſig aabent og uforbeholdent